ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΒΡΥΣΗ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Στὴ Κατρανίτσα τῆς Μακεδονίας, ὥς μιὰ ὥρα ἀπὸ τὸ χωριό, εἶνε μιὰ βρύσις ποὺ τὴ λένε τὸ νερὸ τοῦ Γιούδα. Τὸ νερὸ τῆς βρύσης αὐτῆς εἶνε ὑπόκιρο καὶ ὑφάλμηρο, ἐπίσης δὲ τὰ λιθάρια ἐκεῖ γύρω εἶνε μαυρισμένα.

Γιὰ τὸ παράξενο αὐτὸ νερὸ οἱ χωρικοὶ διηγοῦνται τὸν ἑξῆς μῦθο :

«Ὅταν σταυρώθηκε ὁ Χριστός, ὁ Ἰούδας, μετανόησε καὶ πῆγε νὰ κρεμαστῆ. Μὰ ὁ θάνατος δὲν ἤθελε νὰ τὸν πλησιάση, ὁ Χάρος δὲν ἤθελε νὰ τὸν πάρη τέτοιος ποὺταν κ' ὅστερα ἀτ' τὸ κακὸ ποὺκανε. Τὸν κυνήγαγε παντοῦ τὸ ἀνάθεμα καὶ ἡ κατάρα καὶ πουθενὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ σταθῆ. Δρόμο ἔπιαρνε, δρόμο ἄφινε, βοινὰ περνοῦσε, χῶρες, ποταμοὺς καὶ θάλασσες, πάντα περπατῶντας, πάντα συφοριασμένος καὶ κακορίζικος !...

Διψοῦσε, καίοταν ὁ λαιμός του, ἐστέγνωσε τὸ στόμα του, λαχτάριζε γιὰ νερό, ἀλλὰ καμμιὰ βρύση καὶ καμμιὰ πηγὴ δὲν τοῦ ἔδινε οὔτε σταλαγματιά. Ὅπου ἔσκυβε νὰ πιῆ, τὸ νερὸ χανότανε στὴ γῆ σὰν ζωντανὸ κ' ὁ τόπος ξερανόταν.

Ἂν ζύγωνε σὲ καμμιὰ λίμνη, ἡ λίμνη ἔθραζε, γινότανε ἀχνὸς καὶ ἐξατμιζότανε. Ἂν ἔσκυβε σὲ ποτάμια γιὰ νὰ πιῆ, τὸ νερὸ γύριζε πρὸς τὰ πίσω, σὰν κοπάδι ἀπὸ γίδια ποὺ τὸ κυνηγοῦν.

Γονάτισε τότε ὁ Ἰούδας καὶ παρεκάλεσε τὴν Παναγία νὰ τὸν λυτηθῆ καὶ νὰ τὸν ἀφήση νὰ πιῆ νερὸ σὲ καμμιὰ βρύση ἢ σὲ βουνοῦ πηγή. Καὶ ἡ Παναγία τὸν εὐσπλαγχνίσθηκε.

Ἄκουσε τότε μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη νὰ σταθῆ στὴν πρώτη βρύση ποὺ θὰ ἀπαντήση κ' ἐκεῖ νὰ σκύψη καὶ νὰ πιῆ.

Ἡ βρύση αὐτὴ ἦταν ἡ βρύση ποὺ εἶνε μιὰ ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴν Κατρανίτσα.

Μόλις ὅμως ὁ Ἰούδας πλησίασε κ' ἔσκυψε νὰ πιῆ νερὸ καὶ μόλις ἡ βρύση αἰσθάνθηκε νὰ τὴν ἀγγίζουν τὰ χείλη τοῦ προδότη τοῦ Χριστοῦ, φαρμακώθηκε ὥς τὰ ἔγκατά της! Καὶ δρόσισε μὲν τὸν Ἰσκαριώτη, ἀλλὰ ἀπὸ τότε το νερό της ἔγινε πικρὸ καὶ ἁρμυρό, σὰν τὰ δάκρυα, καὶ οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο, οὔτε πουλὶ πετούμενο πίνει πλέον νερὸ ἀπὸ αὐτήν.

Μιὰ φορὰ μόνον τὸν χρόνο, γλυκαίνουν τὰ νερά της, τὴ νύχτα ποὺ γίνεται ἡ Ἀναστασις.

Αὐτὸ τὸ ξέρει ὁ Ἰούδας, ποὺ γυρίζει σὰν ἄδικη κατάρα στὸν κόσμο, καὶ παραφυλάει τὴ νύχτα τῆς Λαμπρῆς κοντὰ στὴ βρύση, κ' ὅταν χτυπήσουν ἡ καμπάνες γιὰ τὴν Ἀνάστασι, σκύβει καὶ πίνει καὶ σβύνει τὴ δίψα του, δίψα ὁλόκληρης χρονιᾶς !

Λένε ἀκόμα πὼς ὅποιος πιῆ ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ τὴν ὥρα ποὺ γλυκαίνει, θὰ ζήση ἄλλα 33 χρόνια ἀπὸ ὅσα τοῦ ἔχει γραφτὰ ἡ μοῖρα του νὰ ζήση.

Μὰ κανένας δὲν τολμάει νὰ πάη μεσάνυχτα στὴ βρύση, γιατὶ ξέρει ὅτι ἐκεῖ παραφυλάει ὁ Ἰούδας διψασμένος καὶ τρομερός !...

ση νὰ καταλάβη καλύτερα ὁ Σαμουήλ, ἔδινε στὸ πρόσωπό του μαρτυρικὴ ἔκφρασι, ἔκλεινε τὰ μάτια, στριφογύριζε τὸ κεφάλι καὶ βογγοῦσε, ἐνῶ ὁ ἀσπρογένης ταμπάκης κουνοῦσε συμπαθητικὰ τὸ κεφάλι κ' ἔλεγε :

— Ἀϊ-ἀϊ-ἀϊ ! Τί πόνος !

Τὰ συμπονετικὰ λόγια τοῦ Σαμουὴλ συγκίνησαν τὸν Μπὲν-Τωβὶτ καὶ ξανάρχισε τὴ διήγησί του. Σὲ λίγο μάλιστα ἄρχισε νὰ μιλάη γιὰ τὰ παληὰ ἐκεῖνα χρόνια, ποὺ τοῦ εἶχε χαλάσει τὸ πρῶτο δόντι στὸ ἀριστερὸ μέρος κάτω. Μ' αὐτὴ τὴ ζωηρὴ κουβέντα ἔφτασαν στὸ Γολγοθᾶ. Ὁ ἥλιος, καταδικασμένος νὰ φωτίση τὸν κόσμο τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἡμέρα, εἶχε πειὰ βασιλέψει πίσω ἀπὸ τοὺς ἀτομακρυσμένους λόφους. Στὴ δύσι ἁπλώνοταν μιὰ ματωμένη, στενή, πορφυροκόκκινη λουρίδα. Πάνω στὸ Γολγοθᾶ μαύριζαν, χωρὶς νὰ διακρίνουνται καθαρά, οἱ σταυροὶ καὶ στὸ βάθρο τοῦ μεσαίου σταυροῦ ἄσπριζαν θαμπὰ κάποιοι γονατισμένοι ἄνθρωποι.

Ὁ κόσμος πρὸ πολλοῦ εἶχε διαλυθῆ. Ἄρχιζε ἡ ψύχρα καὶ ὁ Μπὲν-Τωβίτ, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στοὺς σταυρωμένους, πῆρε ἀτὸ τὸ χέρι τὸν Σαμουὴλ καὶ τράβηξαν πάλι πρὸς τὸ σπίτι. Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό του ἐξαιρετικὰ εὔγλωττο καὶ ἤθελε ν' ἀποτελειώση τὴ διήγησί του γιὰ τὸν πονόδοντο. Ἐβάδιζαν ἀργά, περνῶντας τοὺς ἥσυχους δρόμους, χωρὶς νὰ διακόψουν τὴ συζήτησί τους. Ὁ Μπὲν-Τωβὶτ στράβωνε τὴ μούρη του καὶ διηγόταν πῶς τὸν περούνιασε ἄξαφνα ὁ πονόδοντος. Ὁ Σαμουὴλ κούναγε τὸ κεφάλι του καὶ ἄφινε ξεφωνητὰ θαυμασμοῦ...

Γύρω ἔπεφτε τὸ σκοτάδι. Ἀπὸ τὶς βαθειὲς χαράδρες, ἀπὸ τὶς μακρυνὲς κατακαμμένες πεδιάδες σηκώνοταν μαύρη ἡ νύχτα, σὰν νάθελε νὰ κρύψη ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ οὐρανοῦ τὸ μεγάλο κακούργημα τῆς γῆς !...

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Βενιζέλος καὶ Γαβριηλίδης

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐθαύμαζε καὶ ἐκτιμοῦσε πάντοτε τὸν Γαβριηλίδην καὶ ὅταν ἀκόμα ἦταν ὁ πιὸ σφοδρὸς ἀντίπαλός του καὶ τὸν πολεμοῦσε.

Ὅταν ὁ κ. Βενιζέλος ἔκαμε τὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ Γαβριηλίδης βρισκότανε στὸ πιὸ μεγάλο ἀντιβενιζελικό του φόρτε.

Κι' ὅμως ὁ κ. Βενιζέλος, ὅταν στὰ 1917 κατῆλθε ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη στὰς Ἀθήνας, ὡς ταχτικὸς πλέον κυβερνήτης τῆς χώρας, καὶ ἔμαθε πὼς ὁ Γαβριηλίδης ἦταν στενοχωρημένος οἰκονομικῶς, θέλησε νὰ ἐνισχύση οἰκονομικῶς τὴν «Ἀκρόπολιν», τὴν ὁποία θεωροῦσε μεγάλη δύναμι γιὰ τὴν χώρα.

Ἔστειλε λοιπὸν ἀνθρώπους του νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τὸν Γαβριηλίδη, μὰ ὁ Γαβριηλίδης δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούση τέτοιο πρᾶγμα. Ὅταν μάλιστα τόλμησαν νὰ τοῦ ποῦν κάτι σχετικῶς, ἔγινε ἔξω φρενῶν, ἔγινε θηρίο !...

Τότε ἐξευρέθη ἕνας τρόπος ἐμμέσου οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τῆς «Ἀκροπόλεως». Παρουσιάσθηκε δηλαδὴ μιὰ ἡμέρα στὸν Γαβριηλίδη ἕνας ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Κυβερνησι, ὁ ὁποῖος ἔκρυψε φυσικὰ τὴν ἰδιότητά του καὶ τοῦ ἐπρότεινε νὰ ἀγοράση μιὰ μεγάλη ποσότητα δημοσιογραφικοῦ χάρτου, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἐσπάνιζε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ ἐπωλεῖτο πρὸς 14 δραχμὲς τὴν ὀκᾶ, δραχμὲς ὅμως χρυσές !...

— Κύριε Γαβριηλίδη, τοῦ εἶπε, ἔχω μιὰ ποσότητα χαρτιοῦ δημοσιογραφικοῦ, καταλλήλου γιὰ τὴν ἐφημερίδα σας, τὴν ὁποία θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἔδινα πολὺ φθηνά.

— Πόσο δηλαδὴ θὰ μᾶς τὴν πωλούσατε ; ρώτησε ὁ Γαβριηλίδης.

— Τέσσερες δραχμὲς τὴν ὀκᾶ.

— Πῶς τόσο φτηνά ; Τὸ χαρτὶ ἔχει τριπλασία τιμὴ ἀπὸ αὐτὴν ποὺ μοῦ ζητᾶτε !

— Τόσο τὸ πουλάω ἐγώ.

— Τότε τὸ ἔχετε κλεμένο ! ἀνέκραξε ὁ Γαβριηλίδης. Ἄλλη ἐξήγησις δὲν ὑπάρχει. Ἢ παραφρονήσατε, ἢ ἔχετε κλέψει τὸ χαρτὶ αὐτὸ καὶ φοβᾶσαστε μήπως σᾶς ἀνακαλύψουν. Ἔτσι μόνον δικαιολογεῖται ἡ μικρὴ τιμὴ ποὺ τὸ πουλᾶτε... Κ' ἐγὼ κλεμένο χαρτὶ δὲν τὸ δέχουμαι οὔτε χάρισμα, κύριε...

Ὁ ἀπεσταλμένος τῆς Κυβερνήσεως ἔφυγε σὰν βρεγμένη γάτα !

Μὰ ἡ Κυβέρνησις δὲν ἀπελπίστηκε. Καὶ σὲ λίγες ἡμέρες, ὁ κ. Θ. Πετρακόπουλος, ἐπισκεφθεὶς τὸν Γαβριηλίδην τοῦ παρουσίασε ἕνα κατάλογο ἀρχετῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα, ὅπως τοῦ εἶπε, ἤθελαν νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ στὴν «Ἀκρόπολιν», γιατὶ ἐκτιμοῦσαν τὴν ἀρθρογραφίαν της.

Ὁ Γαβριηλίδης μὴ φανταζόμενος ὅτι τὸ μέσον αὐτὸ εἶχεν ἐφευρεθῆ ἀπὸ τὸν κ. Πετρακόπουλο, ἐπηρεασμένος καὶ τῆς Κυβερνήσεως, γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦν κάτω τὰ σὲ τρομερὴ κατάστασι εὑρισκόμενα οἰκονομικὰ τῆς «Ἀκροπόλεως», ἐνθουσιάστηκε ἐξαιρετικὰ γιατὶ βρέθηκαν μερικοὶ Ἕλληνες νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ στὴν ἐφημερίδα του. Ἐκάλεσε λοιπὸν ἀμέσως τὸν διαχειριστή του καὶ τοῦ ἔδωκε τὸν κατάλογο, μὲ τὴν ἐντολὴ ν' ἀρχίση ἀμέσως ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Θεωροῦμε περιττὸν νὰ ποῦμε ὅτι κανένα φύλλο δὲν ἐστάλη ποτὲ σὲ κανένα ἀπὸ τοὺς νέους αὐτούς... συνδρομητάς, γιατὶ ὅλα τους ἦσαν... ἀνύπαρκτα καὶ τὰ ὀνόματα φανταστικά.

Τὰ Θ. τοῦ Βενιζέλου

Ὅταν ὁ κ. Βενιζέλος ἀπεφάσισε νὰ κάμη τὸ γνωστὸ κίνημα τῆς Θεσσαλονίκης, ἦταν στὴν ἀρχὴ ἀμφίβολος γιὰ τὸ μέρος στὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ κηρύξη τὴν ἐπανάστασι.

Πολλοὶ τοῦ ἐπρότειναν τὴ Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ ὁ κ. Βενιζέλος δίσταζε, ἔνεκα τῆς ἐκεῖ παρουσίας τῶν συμμάχων.

Τὴ στιγμὴ ποὺ γινόταν ἡ συζήτησις αὐτὴ παρουσιάστηκε στὸ Βενιζέλο ὁ κ. Ἰω. Ἡλιάκης, Γενικὸς κατόπιν Διοικητὴς τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε Πρόεδρε, εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμετε στὴ Θεσσαλονίκη τὸ κίνημα γιὰ νὰ ἐπιτύχη.

— Καὶ ποῦ στηρίζετε τὴ γνώμη σας αὐτή ; ρώτησε ὁ κ. Βενιζέλος.

— Στὸ ὅτι ἡ Θεσσαλονίκη ἀρχίζει ἀπὸ Θ.

Ὁ κ. Βενιζέλος τὸν ἐκύτταξε ἔκπληκτος.

— Δὲν σὲ ἔννοῶ, εἶπε.

— Ἔκαμες κίνημα στὸ Θέρισσο καὶ ἐπέτυχε. Τὸ Θέρισσο ἀρχίζει ἀπὸ Θ. Κάμε καὶ στὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ ἀρχίζει ἐπίσης ἀπὸ Θ καὶ τὸ κίνημα θὰ ἐπιτύχη. Τὸ Θ εἶνε τὸ τυχερὸ σου γράμμα, κ. Πρόεδρε.

Ὁ κ. Βενιζέλος σκέφθηκε ἀκόμα λίγο καὶ τέλος ἀποφάσισε νὰ κηρύξη τὴν ἐπανάστασι στὴ Θεσσαλονίκη. Ἔτσι ὁ κ. Ἡλιάκης ἐβγῆκε ἀληθινὸς μετὰ Χριστὸν Προφήτης.